

SVENSKA
CANADA-TIDNINGEN

Canada-svenskarnas hem- och farm-journal.

Trycket och utgåvan varje torsdag av The Canada Weekly Printing Co. Ltd., ett aktiebolag instiftat under provinsen Manitobas lagar, med utgivningsort 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Endligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager densamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant, eller ni mottager den i någon annans namn. Då eder prenumerations-tid är utlöpande måste ni underrätta utgivaren samt vänta att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli ledig från efterkrav för vidare sändning. Om ni byter en bostad och ej underrättat utgivaren därom, vadan tidningen fortfarande sändes till den gamla adressen, så är ni skyldig fortfarande betala för densamma till personen, som mottager den i stället för det.

Icke beställda bidrag till tidningen som ej kunna användas, återvändas ej såvida ej porto närskutes.

Till tidningen insända "Fria Ord"-bidrag och polemiska inlägg betraktas som tidningens egendom.

Adressförändringar:— De av våra prenumeranter, som avflyttat till annan ort, ombesörjas vanligen att till oss uppgiva namn på såväl sin gamla poststation som den nya, emedan vi i annat fall äro urständssatta att sända tidningen.

Betalning:— De av prenumeranterna, som insända betalningen per post, ombesörjas att göra det genom "money order", "express order" eller i registrerat brev. Privata "checks" måste åtföljas av 25 cents för "exchange". Kvitto erkänns genom ändring av datum på adressremsan å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillkändes prenumerant till den 30 uppsävd och betalning efter \$2.00 per år måste erläggas för skulden. Alla brev och försändelser adresseras alltid till

THE SWEDISH CANADA NEWS
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

ANNONSPRISER

på begäran. Efterfrågningar (3 pgr.) \$1.50. Dödsannonser med namn och kors ej överstigande 3 tum \$1.50. Förlovningsannonser, önskade lediga platser, notiser och meddelanden om kreations, speciella missionsmöten, årsmöten o. dyl. 75 cents per tum. Dylik annonsering införes endast mot förut insänd likvid.

Småland.

Mitt härliga Småland bland skogar och sjö.

Mitt Småland, min hembygd i Norden!

Du hjältarnas land, där ej säger-na dö.

Där odlarn en konung är vorden.

Där trollen han jagat till djupa snår.

Med klangen, när spettet och hakan går.

Till rödjarens visor bland ljungen.

Bland blomster, som växa i hembygdens dal.

Vid bäcken, som störtar från bergen.

Bland furor och granar i skogsdungens sal.

Bland lövskog i ängsgröna färgen.

På sjön, i en båt, under trollklippan stup.

Bland näckrosor längst in i vikens djup.

Jag lyssnar till sångfåglars skara.

Där hemma är stugan av fäderna byggd.

Där kvickblomsten växa och dofta.

Där skördarna mogna i stenmurars skygd.

Där minnes jag fäderna ofta.

Ej ovän nu härjar mitt härliga land.

Var främling är välkommen gäst till vår strand.

Vid insjövikens i Småland.

Det folket, som odlat vår härliga bygd.

Det håller jag högt uti ära.

Det vilar i högar och ekars skygd.

Jag bragderna barnen vill lära.

Det folket, som bor uti Smålands land.

Är fostrat i mödor vid svedjors brand.

Ett folk av heder och ära.

J. A. Göth.

(Allsvensk Samling).

Bland svenskar och norr-män i Lac du Bonnet och Pinawa.

För S. C. T. av
M. A. Meyer.

I förra veckan hade två av mina vänner fått för sig, att de ville taga en tur till Lac du Bonnet. Själv ansåg jag mig här ha ett gynnsamt tillfälle att få avlägga ett kort besök hos några av mina vänner och bekanta i denna del av provinsen, varför jag beslöt mig att följa med. Vädret är också nu om dagarna så härligt, att man nästan inte kan ha råd att låta bli att fara omkring och hälsa på folk. Jag har en gång farit igenom Lac du Bonnet med tåget på väg till Point du Bois för att bese Winnipeg Hydros kraftstation, men den gången blev det intet tillfälle att besöka någon i Lac du Bonnet. Så var jag för många år sedan i Lac du Bonnet, men det var en söndag mitt i vintern, då allt var täckt av snö och is, varför det inte gavs möjlighet att se sig omkring. Man kan därför nog tänka sig att det var ett tillfälle, som jag inte kunde låta gå mig ur händerna.

Vi voro fyra personer i automobil, alla lika kloka beträffande de lokala förhållandena. Då vi kommo så långt som till Frank Pearsons farm (svensk) fingo vi en mindre "break down", som man säger på engelska, men dock nog för att hålla oss kvar där till sent på kvällen. Jag började emellertid att undra på vad sätt jag skulle kunna finna några av mina bekanta, varför jag gick in i ett av de närmaste husen, och där fick jag av en svensk kvinna det beskedet, att närmaste farmare var Frank Pearson. Ah, ha tänkte jag, bor Frank där, då skall jag nog få reda på flera.

Jag gick därför till Pearsons hem, där jag först träffade en dotter, sedan fru Pearson och därefter två av sönerna. Då jag introducerade mig själv till fru Pearson, som tyvärr hör ganska illa, utbrast hon: "Nej är det herr Meyer", vilket tydligen visade att hon väl kände namnet. Fru Pearson bad mig sitta ned och berättade, att hon snart väntade in sin man, vilken tillsammans med ett stort antal andra svenskar höll på att bygga en svensk luthersk kyrka, belägen å ett hörn av Pearsons land, vilket han och hans fru skänkt för ändamålet.

Kort därefter kom mr. Pearson hem och blev mycket överraskad av att finna mig i dessa trakter. Vi kommo i ett livligt samspråk vilket ju är helt naturligt för gamla bekanta, och innan vi visste ordet av, hade fru Pearson dukat fram middag för oss två, så att vi ostörda kunde få fortsätta vårt samtal. Då herr Pearson är gammal Winnipeg-bo, säger det sig självt, att samtalsämnet icke tröt på en lång stund. Här är ej platsen för en upprepning av vad som sades, men jag måste dock förtälja, att herr Pearson med eftertryck sade, att han aldrig en enda gång ångrat, att han lämnade Winnipeg och flyttade ut på landet, "ty", sade han, "här har jag aldrig saknat något av det, som är mest nödvändigt." Han berättade mig också, att alla, som voro med om kyrkobygget, voro gamla bekanta till mig, vilka jag måste komma och hälsa på.

Jag gick då ut och talade med mitt sällskap, som höll på att reparera bilen. Då de icke visst hur lång tid det skulle taga, rådde de mig att söka skydd för den kalla vinden, så gott jag kunde. Jag berättade dem då, vart jag ämnade mig och bad dem komma efter, så snart de kunde. Jag följde sedan med herr Pearson upp till kyrkobygget, där jag träffade tre andra bekanta och bland dem min gamle vän Nils Johnson, vilken för många år sedan tillsammans med Silver, var innehavare av Svenska Caféet, 413 Logan Ave. där jag själv höll till i hela 16 år. Nils Johnson var lika glad och pratsam, som han alltid varit. Det var blott en sak, som vi voro alldeles lika i och det var, att vi båda blivit betydligt äldre. Jag sade nu farväl här och begav mig till herr Thorstenson, vilken om jag minns rätt, bodde 3.5 miles därifrån. Då jag var på väg dit kom tre unga män körande i bil, och då de kände igen mig, stannade de och frågade vart jag ämnade mig. Då de fingo höra detta sade de: "Vi skola den vägen förbi, så stig in", varpå de körde mig ända fram till Thorstensons dörr. Att herr Thorstenson och hans fru blevo överraskade behöver jag väl knappast tala om. Jag knackade på och "kom in" hörde det från insidan. "Nej", är det herr Meyer, som är ute och reser", utbrast gamla fru Thorstenson, som just stod och knådade en stor deg till bröd för far och son. De kunde emellertid knappast komma över detta att få besök av gamla bekanta från Winnipeg. Kaffepannan måste på, ty kaffe skulle jag ha och gamlafar serverade väfflor, härligt smör och gott kaffe.

Hela tiden var jag på utkik efter mitt sällskap, som skulle komma efter så snart de voro resfärdiga. Herr Thorstenson tröstade mig med, att jag icke behövde vara orolig, då de nog snart skulle komma. Men då de alltså läto vänta på sig följde sonen med mig till herr Haugen, som också är en av mina gamla vänner från Winnipeg.

Då vi kommo till Haugens hem underrättade dottern oss, att fadern befann sig hos en av mr. Thorstensons granar vägen. Vad landskapet beträffar att lägga grunden till ett nytt boningshus, som denne skulle bygga till och inreda. Då vi träffade Haugen ville med sådan terräng som den han knappast tro sina egna ögon. Men de äro redan på väg, att det var jag, som kom med tiden kommer det här på oväntat besök. Då jag för att bli ett utmärkt distrikt klarat hela situationen släppte för småbruk, och det är detta han spott och släppte och sade: som överallt skapar de lyckli-

"Jag har en gammal truck. Det är väl bäst att jag följer med till Frank Pearson så att du kan ta reda på, hur det står till med ditt sällskap och deras bil." — "Ja, om Du ville det, så vore du mycket hygglig", svarade jag.

Jag får icke glömma att tala om, att jag också träffade en gammal bekant, nämligen herr Frank.

Då bar det iväg. Vi måste emellertid stanna hos Milton för att få bensin, och här fick jag höra, att mina gamla vänner herr och fru Melkvist bodde helt nära. Hur gärna hade jag icke velat besöka dem, som funnos varandra i vårt hus. Familjen har nu vuxit i antal och styrka, så att makarna nu skulle ha 8 präktiga barn, om jag ej minns fel alla flickor. Det bästa jag kunde göra var att be fru Milton hälsa dem så mycket. Så bar syförening liknande Strindbergs Systrar i Winnipeg. Och de arbeta för höggtryck för att genom sitt arbete upphjälpa logens finanser. Upplysningsvis må här meddelas att under vintern kommer att anordnas auktion å förfärdigade artiklar en gång i månaden. En enkel fest anordnas samtidigt därmed och givetvis blir det tillfälle till en svängom in på maskinen. Herr Haugen erbjöd sig att köra nedåt vägen för att möta dem. Jag sade till förmannen att han skulle följa med, då skulle vi gå in till Frank Pearson medan jag väntade. Pearson och jag kom snart i förtroligt samspråk. Han om sina erfarenheter och jag om mina. Innan vi visste ordet av kom för mannen och meddelade, att nu var automobil färdig. Emellertid fick hela sällskapet litet välförtänt kaffe och sedan bar det väg tillbaka till Winnipeg, dit vi utan vidare äventyr ankom vid 11-tiden på kvällen. Visserligen hostade bilen litet då och då, antagligen på grund av kylan, men detta hindrade oss icke att komma välbehållna hem.

Det var nog flera jag skulle tyckt om att få hälsa på, och en av dessa var Kristofferson, men tiden tillät icke detta denna gång. Jag får hoppas att snart få ett nytt tillfälle. Jag har nu blivit ganska väl lokaliserad, så att nästa gång blir det betydligt lättare att finna far, vill jag blott säga, att det måste vara skandinaviska vis-skor, som skola ge sig i kast med sådan terräng som den han knappast tro sina egna ögon. Men de äro redan på väg, att det var jag, som kom med tiden kommer det här på oväntat besök. Då jag för att bli ett utmärkt distrikt klarat hela situationen släppte för småbruk, och det är detta han spott och släppte och sade: som överallt skapar de lyckli-

gaste förhållandena på landet. Så vill jag sluta med ett hjärtligt tack till alla jag mötte och hälsningar till dem, jag hade tillfälle besöka.

Vasa-nytt från Canwood, Sask.

Som det en längre tid ej varit något nytt i S. C. T. angående Logen Liljan av Vasaorden och dess verksamhet, torde det vara på sin plats att här lämna en liten redogörelse över vad som tilldragit sig på sista tiden inom densamma.

Logens arbete har under sommarens lopp gått i enighetens tecken. Våra möten ha i huvudsak varit väl besökta såväl som de festafnär, som avhållits en gång i månaden. De kvinnliga medlemmarna inom logen ha bildat en s. k. syförening liknande Strindbergs Systrar i Winnipeg. Och de arbeta för höggtryck för att genom sitt arbete upphjälpa logens finanser. Upplysningsvis må här meddelas att under vintern kommer att anordnas auktion å förfärdigade artiklar en gång i månaden. En enkel fest anordnas samtidigt därmed och givetvis blir det tillfälle till en svängom in på maskinen. Herr Haugen erbjöd sig att köra nedåt vägen för att möta dem. Jag sade till förmannen att han skulle följa med, då skulle vi gå in till Frank Pearson medan jag väntade. Pearson och jag kom snart i förtroligt samspråk. Han om sina erfarenheter och jag om mina. Innan vi visste ordet av kom för mannen och meddelade, att nu var automobil färdig. Emellertid fick hela sällskapet litet välförtänt kaffe och sedan bar det väg tillbaka till Winnipeg, dit vi utan vidare äventyr ankom vid 11-tiden på kvällen. Visserligen hostade bilen litet då och då, antagligen på grund av kylan, men detta hindrade oss icke att komma välbehållna hem.

Logen hade lördagen den 8 nov. ett välbesökt möte och allt gick i samförståndets tecken. Den viktigaste frågan på dagordningen var uppsättandet av kandidater för det kommande styrelsevalet å december-mötet, då alla medlemmar uppmannas närvara.

Logen är trots de dåliga tiderna i goda ekonomiska omständigheter, Var och en i sin stad bör emellertid arbeta tråget och intensivt på att vår loge i fortsättningen må stå på säker grund. Låt därför målet bli: "Fram för Vasaordens ideer runt Canwoods distrikt!"

Carl Wickholm.

Kreuger - historia.

Ivar Kreuger är på sommarresa i sin småländska hembygd. Träffar en gammal gumma på vägen och säger:

— Nej, se god dag, Maria.

— Maria känner inte igen. Efter närmare skärskådande:

— Nej, men är det inte Ivar, vad gör Ivar nu för tiden?

— Å, jag säljer litet tändstickor.

Maria ruskar bekymmersamt på huvudet:

— Ack ja, den alkoholen, den alkoholen.

MACDONALD'S
Fine CutBästa tobaken för dem, som
rulla sina egna cigaretter.Cigarett-papper gratis
ZIG-ZAG

i varje tobakspaket.

CANADA'S FINASTE CIGARETT-TOBAK

10¢
&
15¢